

УДК 336.76

Буйда К.В.

ДННУ «Академія фінансового управління»

ІМПЛЕМЕНТАЦІЯ МІЖНАРОДНОГО ДОСВІДУ УПРАВЛІННЯ БАНКІВСЬКИМ РИЗИКОМ: ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНИЙ АСПЕКТ

В статті розглядається доцільність управління банківським ризиком з метою його упередження, наводяться відповідні приклади інструментів та моделей за кращими зразками міжнародної практики. Запропоновано використання не лише кількісних, а й якісних моделей управління в розрізі категорій (груп) банківських ризиків. Сформовано заходи для імплементації міжнародного досвіду управління банківським ризиком у вітчизняну практику

Ключові слова: банківський ризик, кредитний ризик, стрес-тестування, групи ризиків, моделі управління ризиками.

Буйда К.В.

ИМПЛЕМЕНТАЦИЯ МЕЖДУНАРОДНОГО ОПЫТА УПРАВЛЕНИЯ БАНКОВСКИМИ РИСКАМИ: ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГИЧЕСКИЙ АСПЕКТ

В статье рассматривается целесообразность управления банковским риском с целью его предотвращения, приводятся соответствующие примеры инструментов и моделей по лучшим образцам международной практики. Предложено использование не только количественных, но и качественных моделей управления в разрезе категорий (групп) банковских рисков. Сформированы меры по имплементации международного опыта управления банковским риском в отечественную практику

Ключевые слова: банковский риск, кредитный риск, стресс-тестирование, группы рисков, модели управления рисками.

Buida K.

IMPLEMENTATION OF INTERNATIONAL MANAGEMENT EXPERIENCE IN BANKING RISKS: THEORETICAL AND METHODOLOGICAL ASPECT

In the article the expediency of bank risk management for its bias are relevant examples of tools and models for the best examples of international practice. The use of not only quantitative but also qualitative management models in terms of categories (groups) of banking risks. Formed measures for the implementation of international management experience in domestic banks' risk practices

Keywords: bank risk, bank risk, credit risk, stress testing, risk, model risk management.

Постановка проблеми у загальному вигляді і її зв'язок з важливими науковими та практичними завданнями. Сьогодні, коли банківська система України перебуває на межі рецесійної рентабельності, загострилося питання щодо вибору правильного механізму її відродження. Більше того, інституціональне середовище фінансового ринку вимагає упередженого впливу органів державної влади на діяльність комерційних банків з метою забезпечення їх стійкості. Відтік депозитів та прострочені кредити спричинили масовий вихід з ринку потужних комерційних банків, які в свою чергу не виконали зобов'язання перед клієнтами, а переклали їх на Фонд гарантування вкладів фізичних осіб України. На кінець 2016 року відбулася націоналізація найпотужнішого системного банку України через визнання його неплатоспроможним, що дало змогу втримати стабільний баланс державної економіки. Вищезгадані явища ще більш загострюють банківський бізнес та обмежують вкладників та позичальників в ліберальних діях. Комерційні банки, втрачаючи клієнтів, нашттовхуються на пастку

зниження ліквідності, а як наслідок виникають нові ризики в їхній діяльності, що можуть стати першопричинами втрати платоспроможності. Ризик-менеджмент комерційних банків України побудований за принципами максимальної маржі без врахування паритету купівельної спроможності населення. Такі дії не сприяють санації банківської системи, а лише заганяють її в подальшу рецесію. Актуальним виходом із даної ситуації є перейняття міжнародного досвіду щодо управління банківським ризиком як таким, що є основоположним механізмом в побудові ефективного фінансово-позикового бізнесу.

Аналіз останніх публікацій, в яких започатковано вирішення проблеми. Питання міжнародного досвіду в управлінні банківським ризиком розглядають в своїх працях такі вчені як Гасанов С., Любіч О., Бортніков Г., Власенко М., Мойсеєнко О., Павленко О., Манжос С., Бус О., Слесарева К., Труш І. та інші. Однак досі залишаються чітко несформованими пріоритети запровадження методології управління банківським ризиком за кращими світовими зразками та не відбувається процедура їх імплементації в систему менеджменту комерційних банків України. Також залишається чітко не сформованою система розподілу методів передбачення та управління банківським ризиком стосовно відповідних груп ризиків.

Цілі статті. Дослідження передбачає розгляд міжнародного досвіду в управлінні банківським ризиком, а саме в контексті теоретико-методологічного забезпечення, як такого, що стане дієвим механізмом виходу з кризи для українських банків.

Виклад основного матеріалу дослідження з повним обґрунтуванням отриманих наукових результатів. Системність українських банків виражається в їхній прямій залежності від Національного банку України, ринкової кон'юнктури, політичної ситуації та мінливості інноваційного середовища. Таким чином відбувається і вибір вектора спрямованості банківського ризику, що має різнобічний характер. В загальній методології визначення категорії «банківський ризик» слід розуміти як такий стан в діяльності банківської установи за якого відбуваються відхилення від планових чи прогнозних показників. Відповідно управління банківським ризиком – це сукупність інструментарію, що забезпечує механізм упередження збитковості банківської установи в умовах мінливого внутрішнього та зовнішнього середовища.

Власенко М. зазначає, що сьогодні слід очікувати подальше скорочення мережі неефективних відділень, діджиталізацію та перехід на онлайн-обслуговування. При цьому банкам у плані сервісу та швидкості прийняття рішень потрібно буде конкурувати не тільки між собою, а й з фінансовими компаніями як у плані мікрокредитування населення, так і інноваційності [1].

Такі дії пов'язані не лише з неефективністю системи упередження банківських ризиків, а й з загальними трендами ІТ-технологій.

У 2016 році зафіксовано історично високий збиток сектору — 159 млрд грн, що зумовлено резервуванням кредитного портфеля Приватбанку. Для решти банків відрахування в резерви значно знизилися, а сукупні збитки зменшилися до 23 млрд грн порівняно з 66 млрд грн у 2015 році, — йдеться в огляді регулятора.

Цей збиток насправді відображає не стільки справжній фінансовий результат 2016 року, скільки збиткову діяльність банків за попередні роки.

Прибутковими банки були лише на папері, ігноруючи дотримання нормативів та чесне відображення якості кредитного портфеля. Якщо вірити регулятору, то в 2017 році система нарешті має шанси продемонструвати справжні прибутки [2]. Це ще раз підкреслює неефективну діяльність щодо упередження ризиків у комерційних банках.

У 1997 році Базельський комітет із питань банківського нагляду розробив Основні принципи ефективного банківського нагляду, які було схвалено міжнародною фінансовою спільнотою на щорічному засіданні МВФ і Світового банку. Під час

відпрацювання Основних принципів ефективного банківського нагляду базовими були такі положення: основною метою нагляду є зменшення ризику втрат для вкладників та інших кредиторів, а також підтримка довіри до фінансово-банківської системи; органам нагляду необхідно сприяти організації ринкової дисципліни за рахунок установавання ефективного корпоративного керівництва (через створення необхідної структури та визначення переліку обов'язків для правління банку та його керівництва), збільшенню прозорості ринку для полегшення контролю; для ефективного виконання своїх обов'язків співробітники наглядових органів повинні мати операційну незалежність, засоби й повноваження для отримання інформації як на місці, так і дистанційно, а також повноваження для застосування прийнятих ними рішень; органи нагляду мають повністю розуміти природу банківських операцій і контролювати, наскільки це можливо, ризики, з якими стикаються банки; ефективний банківський нагляд вимагає оцінки рівня ризику окремих банків і відповідного розподілу ресурсів; органи нагляду мають бути впевнені в тому, що ресурси банків (включаючи статутний капітал, кваліфіковане керівництво, ефективну систему внутрішнього контролю та бухгалтерської звітності) достатні для того, щоб брати на себе той чи інший ризик; необхідне тісне співробітництво з органами нагляду країн, особливо під час міжнародних банківських операцій [3, с. 23-24].

Бус О. вважає, що нагляд за діяльністю банків сприятиме зменшенню ризиків, зокрема автор пропонує наступні заходи щодо реформування системи ризик-менеджменту: розширення практики використання міжнародних стандартів та вимог щодо організації та прозорості банківського нагляду; поліпшення умов роботи, забезпечення правового захисту працівників банківського нагляду, зокрема підвищення рівня оплати праці з метою запобігання їх переходу до банківських установ, де вимагається подібна кваліфікація; надання функції банківського нагляду громадським організаціям, асоціаціям, зокрема Асоціації українських банків; підвищити державне фінансування органів банківського нагляду та/або впровадити часткове їх фінансування за рахунок банківських установ; поліпшити технічну інфраструктуру наявних служб банківського нагляду, поліпшити фінансування програмного забезпечення їх діяльності [4, с. 171].

Гасанов С.С. зазначає на необхідності реалізації стрес-тестування як необхідного інструмента, що дасть змогу визначити обсяг докапіталізації банків в умовах ринкової невизначеності. У 2008-2009 році було проведено стрес-тестування банківської системи України і вперше було визначено потребу в докапіталізації комерційних банків. Обсяг капіталізації був розрахований на основі стресових подій кредитного ризику, ризику ліквідності та ринкового ризику [5, с. 6].

Бортніков Г.П., Любіч О. О. зазначають, що стрес-тестування представляє певний порядок оцінювання негативного впливу на фінансовий стан банку вірогідного сценарію несприятливих для середовища бізнесу змін. Визначення таких сценаріїв не означає прогнозування їх реалізації, тобто стрес-тестування не приділяє значну увагу імовірності настання подій, а більше характеру їх протікання та можливим наслідкам [6, с. 60].

Манжос С. досліджуючи систему нагляду та оцінки за банківськими ризиками в Україні вважає, що стрес-тестування є найефективнішим механізмом для аналізу діяльності фінансово-кредитних установ. Проте на практиці сьогодні існує безліч перешкод для ефективного розвитку системи стрес-тестування в українських банках. По-перше, це відсутність деталізованої методики та алгоритму проведення стрес-тестування в банках. Передбачається, що кожен банк має самостійно розробити власну процедуру проведення стрес-тестування та запровадити свої моделі для аналізу впливу різних факторів на фінансову стійкість з урахуванням індивідуальності банківського портфеля

та специфіки своєї діяльності. По-друге, рівень фінансових витрат по впровадженню системи стрес-тестування (купівля відповідного програмного забезпечення, навчання персоналу тощо) є занадто високим. По-третє, відсутність досвіду по проведенню стрес-тестування спричиняє суттєві помилки у висновках, прогнозах і припущеннях. По-четверте, асиметричність інформації спричиняє спотворені висновки і результати стрес-тестів, що надалі може привести впровадження системи просто дообов'язкової форми звітності. Відсутність в Україні закріплених на законодавчому рівні стандартів термінології, підходів та інструментів управління ризиками викликає необхідність адаптації та запозичення вже стандартів існуючих з міжнародної практики [7, с.194].

Міжнародний досвід оцінки і управління банківським ризиком зводиться до опрацювання системи фінансово-кредитного забезпечення і її моделювання. Тут основним об'єктом ризику виступає позикова діяльність, а суб'єктивною стороною ризику є посадові особи банківської установи, що провадять в дію позиковий і депозитний механізми.

У практиці американських банків використовується правило 5C, відповідно до якого оцінка кредитоспроможності позичальників проводиться за такими базовими критеріями: Character – характер; Capacity – фінансові можливості; Capital – капітал; Collateral – забезпечення; Conditions – загальні економічні умови. Характер позичальника визначається його діловою репутацією, ступенем відповідальності, спроможністю та бажанням погашати свої борги, аналізується досвідом позичальника щодо отримання та погашення кредитів у минулому. Характер позичальника найбільш повно розкривається під час попереднього інтерв'ю. Фінансові можливості позичальника визначаються за допомогою аналізу його фінансового стану та прогнозу щодо тенденцій зміни основних фінансових показників. Тут також має бути визначено джерело погашення кредиту, яким можуть бути: 1) поточні грошові надходження (cash in flow); 2) продаж активів позичальника; 3) інші джерела фінансування, в тому числі й нові кредити та кошти, залучені в результаті розміщення облігацій. Оскільки основним джерелом погашення кредиту, як правило, є поточні грошові надходження, основна увага приділяється аналізу спроможності позичальника генерувати сталі грошові потоки. Капітал позичальника передбачає аналіз його розміру, структури, співвідношення з іншими статтями активів і пасивів. Тут також береться до уваги частка власного капіталу позичальника у фінансуванні проекту, на реалізацію якого отримано кредит. Забезпечення кредиту передбачає визначення конкретної форми забезпечення за кредитом (застава, гарантія тощо), визначення його достатності та якості. Якщо забезпеченням за кредитом є застава, мають бути визначені ринкова та ліквідаційна вартості, а також ступінь ліквідності. Загальні економічні умови передбачають визначення умов, що характеризують ринкову ситуацію та впливають на становище як банку, так і позичальника: стан економічної кон'юнктури, наявність конкуренції, фіскальна політика, політична ситуація в країні, політика Центрального банку тощо [8, с.135].

В практиці більшості європейських банків для оцінки ризику банківського споживчого кредитування застосовуються спеціальні методики кредитного рейтингу, що становлять сукупність оцінювальних параметрів кредитоспроможності позичальника. Для них характерна комплексність і порівнянність усієї палітри факторів кредитного ризику. Набув поширення у багатьох банках країн метод, заснований на бальній оцінці позичальника. Критерії, згідно яких проводиться оцінка позичальника, чітко індивідуальні для кожного банку, базуються на його практичному досвіді і періодично переглядаються. Наприклад, англійські клірингові банки здійснюють оцінку потенційного ризику неплатежу по кредиту із використанням методик PARSEL і

CAMPARI. Згідно методики PARSEL, P (Person) - інформація про персону потенційного позичальника, його репутація; A (Amount) - обґрунтування суми затребуваного кредиту; R (Repayment) - можливість погашення; S (Security) - оцінка забезпечення; E (Expeditiously) - доцільність кредиту; R (Remuneration) - винагорода банку (відсоткова ставка) за ризик надання кредиту. В свою чергу методика CAMPARI більш розширена в системі оцінки: C (Character) - репутація позичальника; A (Ability) - оцінка бізнесу позичальника; M (Means) - аналіз необхідності звертання за позичкою; P (Purpose) - ціль кредиту; A (Amount) - обґрунтування мети кредиту; R (Repayment) - можливість погашення; I (Insurance) - спосіб страхування кредитного ризику.

Також в міжнародній практиці поширена оцінка якості кредитних параметрів позичальника за статистичними моделями. Їх мета полягає в тому, щоб розробити стандартні підходи для об'єктивної характеристики позичальників, знайти числові критерії для поділу майбутніх клієнтів на підставі наданих ними матеріалів на надійних та ненадійних, підтверджених ризику банкрутства і тих, для кого небезпека банкрутства малоімовірна. Прикладом такої «класифікаційної моделі» може бути «модель Зета» (Zeta model), що розроблена групою американських економістів та застосовується банками при кредитному аналізі. Модель призначена для оцінки ймовірності банкрутства ділової фірми. Значення ключового параметру «Z» визначається за допомогою рівняння, змінні якого відображають деякі ключові характеристики аналізу фірми - її ліквідність, швидкість обігу капіталу і т.д. Якщо для даної фірми коефіцієнт перевищує підготовлену порогову величину, то фірма зараховується до розряду надійних, якщо ж отриманий коефіцієнт нижче критичної величини, то згідно моделі фінансовий стан такого підприємства підозрілий і надавати кредит йому не рекомендується [9, с. 231].

В загальному оцінити стан банківських кредитних ризиків можна за допомогою методів портфельного аналізу CreditMetrics і CreditRisk. З їх допомогою узагальнюється кредитний ризик по всій організації з урахуванням його зміни, викликані підвищенням, пониженням кредитного рейтингу позичальників, а також розоренням позичальників. На підставі великого обсягу статистичної інформації будуються матриці ймовірності переходів кредитних інструментів з однієї групи ризику визначені ставки відшкодування у разі неповернення кредиту позичальником по різних інструментах кредитного портфеля, створюється єдиний критерій оцінки кредитного ризику для різних кредитних інструментів, надається можливість для моніторингу і контролю концентрації ризику [10, с.111].

Постанова Національного банку України від 2 серпня 2004 року № 361 «Про схвалення Методичних рекомендацій щодо організації та функціонування систем ризик-менеджменту в банках України» передбачає рекомендації щодо управління такими категоріями ризиків: кредитний ризик; ризик ліквідності; ризик зміни процентної ставки; ринковий ризик; валютний ризик; операційно-технологічний ризик; ризик репутації; юридичний ризик; стратегічний ризик [11]. Однак дані методичні рекомендації є досить застарілими відносно сучасного інноваційного процесу та змін ринкової кон'юнктури.

Дані категорії (групи) ризиків мають різноплановий характер, але в загальному вони відображають синергетичний ефект і є неподільними - загострення одного ризику призведе до появи інших. Найбільш суттєвим є кредитний ризик, адже він є прямим відображенням основної діяльності банківської установи і його наслідки, як правило, можуть призвести до втрати активів та банкрутства. Пропонуємо для кожної групи ризиків використовувати відповідний інструментарій міжнародної практики управління та упередження банківських ризиків за наведеними в таблиці 1 даними.

Види банківських ризиків та інструментарій управління ними

Вид ризику	Суть ризику	Наслідки ризику	Рекомендовані інструменти та моделі управління ризиком
Кредитний ризик	Втрати через непогашення або невчасне погашення зобов'язань позичальниками	Зниження обсягу активів та частки власного капіталу банку, настання неплатоспроможності	Методи портфельного аналізу CreditMetrics, CreditRisk, 5C, Campari, метод «Z»
Ризик ліквідності	Втрати пов'язані зі ступенем та швидкістю оборотності активів банку	Зменшення обсягів готівкових коштів	Методи оцінки коефіцієнтів та нормативів ліквідності
Ризик зміни процентної ставки	Втрати через коригування ставки рефінансування	Зменшення величини активів, диспропорції в кредитному портфелі	Метод аналізу доцільності витрат, метод варіацій-коваріації
Ринковий ризик	Втрати через зміни в ринковій кон'єктурі пов'язані з конкурентною боротьбою	Втрати конкурентних позицій на ринку	Методи розрахунку «точка беззбитковості», аналіз чутливості
Валютний ризик	Втрати через нестабільність курсів національної валюти	Зменшення валютної каси та загальних активів	Метод коефіцієнтів, метод аналізу доцільності втрат, метод лімітування ризиків
Операційно-технологічний ризик	Втрати через збій в роботі обладнання та втрати через низьку автоматизацію процесів	Втрати інформації, збій в базах даних, проблеми з доступом до баз даних	Метод «дерева рішень», метод «Дельфі», метод експертних оцінок
Ризик репутації	Втрати через зниження іміджу та ділової активності	Банкрутство, зниження рейтингу та довіри клієнтів	Метод «дерева рішень», метод «Дельфі», метод експертних оцінок
Юридичний ризик	Втрати через нормативно-правові диспропорції в діяльності банку	Закриття банку, введення тимчасової адміністрацію, арешт керівництва банку та майнових комплексів	Метод «дерева рішень», метод «Дельфі», метод експертних оцінок
Стратегічний ризик	Втрати через недосконале прогнозування діяльності банку	Визнання банкрутства, втрата платоспроможності, ліквідація банку	Метод «Монте-Карло», метод «дерева рішень», метод аналогій

Методи «Дельфі», «Монте-карло», «дерева рішень», експертних оцінок, аналогій не є кількісними методами, а передбачають більш якісну оцінку параметрів настання ризику, однак саме вони і формують поле дій для менеджменту банківських установ. Більшість західних аналітиків схиляються до думки, що сьогодні саме неформальні моделі управління в ризик-менеджменті є рушійною силою для успіху фінансового бізнесу. Таким чином формування ринкових позицій фінансової установи, в першу чергу, залежить від рівня її ділової активності, інноваційності, управлінського досвіду, місії на ринку, а вже потім від обсягу активів та власного капіталу. Більше того, економічний ефект від реалізації якісного моделювання сприятиме зростанню кількісних показників в загальній стратегії розвитку фінансової установи. А тому саме правильні і скоординовані рішення менеджменту дають змогу упередити настання кризових явищ в організації.

Висновки. Отже, в свою чергу, ми пропонуємо наступні заходи щодо формування ефективної системи упередження банківських ризиків на рівні Національного банку України: переглянути та пристосувати методологічний апарат інструментів та моделей антикризового регулювання в комерційних банках з нахилом в сторону «моделей оцінки якісних характеристик»; створити умови єдиного правового поля для доступу до інформації як позичальників щодо діяльності кредиторів, так і навпаки; забезпечити контроль за виконанням моделювання поведінки фінансово-кредитних установ з використанням стрес-тестів; автоматизувати методологію оцінки кредитного ризику за найкращими міжнародними зразками з використанням CreditMetrics, CreditRisk, 5C, Parsel, Campari та методу Z.

Комплекс вище згаданих заходів сприятиме імплементації кращої міжнародної практики управління ризиками в банківських установах в українській фінансово-кредитний простір, а також дасть змогу реалізувати політику відродження національної економічної системи в цілому.

Список використаних джерел:

1. Власенко М. Що буде з банківською системою // Новое время. - Режим доступу: <http://biz.nv.ua/ukr/experts/vlasenko/shcho-bude-z-bankivskuju-sistemoju-811235.html>
2. Мойсеєнко О. Що відбувається з банками: 5 головних трендів // Економічна правда. - Режим доступу: <https://www.epravda.com.ua/publications/2017/02/8/620199/>
3. Павленко О.П. Пріоритети євроінтеграційного розвитку в політиці банківського регулювання // Науковий економічний журнал «Інтелект ххі». - № 5. - 2016. - С. 23-27.
4. Бус О. Б. Особливості організації банківського нагляду, контролю та регулювання в зарубіжних країнах // Науковий вісник НЛТУ України. – 2009. – Вип. 19.2. – С. 163-172.
5. Гасанов С. С. Державна підтримка капіталізації та реорганізації банків за участю держави в капіталі. Зарубіжний досвід та вітчизняна практика : монографія / С.С. Гасанов, О.О. Любич, Г.П. Бортніков. - К.: ДННУ "Акад. фін. управління". – 2015. – 128 с.
6. Бортніков Г. П. Моделі стрес-тестування для оцінки ризиків банків / Г. П. Бортніков, О. О. Любич // Математичне моделювання в економіці. - 2016. - № 1. - С. 59-73.
7. Манжос С.Б., Стрес-тестування банків: огляд методологій / С. Б. Манжос // Финансы, учет, банки. - 2014. - Вып. 1. - С. 188-195
8. Слесарева К. С. Управління кредитними ризиками // Управління розвитком. - № 23(163). – 2013. - С.133-135.
9. Труш І.Є. Сучасні методи управління ризиками банківського споживчого кредитування та їх мінімізація // Економічний форум. №1. – 2014. – С. 229-235.
10. Єпіфанов А. О. Управління ризиками банків: монографія у 2 томах. Т. 1: Управління ризиками базових банківських операцій / [А. О. Єпіфанов, Т. А. Васильєва, С. М. Козьменко та ін.] / за ред. д-ра екон. наук, проф. А. О. Єпіфанова і д-ра екон. наук, проф. Т. А. Васильєвої. – Суми : ДВНЗ “УАБС НБУ”, 2012. – 283 с.
11. Постанова НБУ від 2 серпня 2004 року N 361 Про схвалення Методичних рекомендацій щодо організації та функціонування систем ризик-менеджменту в банках України. - Режим доступу: <https://www.bank.gov.ua/doccatalog/document?id=36985>.

Рецензент д.е.н., професор Голян В.А.

УДК 336.14

Дорош В. Ю., к.е.н., доцент

Русакова О.М., к.е.н.

Луцький національний технічний університет

ДІАГНОСТИКА ДОХОДІВ МІСЦЕВИХ БЮДЖЕТІВ ВОЛИНСЬКОЇ ОБЛАСТІ ТА ПРОГНОЗНА ЇХ ОЦІНКА

Стаття зосереджена на вивченні практичних аспектів формування дохідної частини місцевих бюджетів. Зокрема досліджено: структуру доходів місцевих бюджетів Волинської області (у т.ч. структуру доходів спеціального фонду місцевих бюджетів), обсяг місцевих бюджетів області (за доходами загального та спеціального фондів). Проведено діагностичний моніторинг виконання дохідної частини зведеного бюджету Волинської області, запропоновано дієві заходи наповнення місцевих бюджетів. Дано прогнозну оцінку структури доходів зведеного бюджету області з використанням матриці ймовірностей переходу (ланцюгів А. А. Маркова). Оцінка можливих загроз розвитку регіону на прикладі Волинської області ґрунтується на типовій формі, що використовується в SWOT-аналізі для дослідження переваг і недоліків, можливостей та загроз регіону.

Ключові слова: бюджет, бюджетний процес, доходи бюджету, видатки бюджету, трансферти.

Dorosh V., Rusakova H.

DIAGNOSTIC OF THE INCOME OF LOCAL BUDGETS OF THE VOLYN REGION AND FORECASTING THEIR EVALUATION

The article focuses on the study of practical aspects of the formation of the revenue part of local budgets. In particular, the structure of the local budget revenues of the Volyn oblast (including the structure of the revenues of the special fund of local budgets), the volume of local budgets of the oblast (on the income of the general and